

Alex Smith

SMRTIČÍ KOLOTOČ

THRILLER

Šéfinšpektor Robert Kett

SMRTÍCÍ KOLOTOČ

Copyright © 2020 by Alex Smith

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Komrsková, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3888-5 (pdf)

Alex Smith

SMRTÍCÍ KOLOTOČ

přeložila Alžběta Komrsková

VENETA

Pro Lucy

Prolog

SOBOTA

AMY GREENACREOVÉ BYLO čtrnáct let a jednoznačně patřila k dětem nového milénia, a nebylo tak divu, že předmět, který ležel v košíku její kočky, nepoznala.

Se zíváním zamířila do kuchyňky a prošla kaluží slunečního světla, jež se dovnitř vlévalo oknem. Protáhla se, pokusila se dotknout stropu a vydala zvuk napůl mezi zaúpěním a zapištěním. Pěstí si protřela oči a přejela pohledem obývací část nevelkého přívesu, ve kterém s mámou bydlely.

„Wolfie?“ zavolala potichu, aby nevzbudila mámu a toho jejího blba, se kterým strávila včerejší noc. „Kde jsi, ty troubo?“

Po kočce nebylo ani vidu, ačkoliv v pelechu po ní zůstalo tolik chlupů, že by člověk snadno nabyl dojmu, že v něm pořád leží. Podle Amyiny mámy byl Wolfie norská lesní kočka, střapatá koule černé, šedé a bílé, jež strávila polovinu svého života snahou utéct z krabice od bot, které říkaly domov, a druhou půlku snahou vrátit se dovnitř. Taký to byl mizera, nepřátelský, jak to umí jen kočky, a se stejnou pravděpodobností se člověku posadil na klín, nebo

mu ukousl prst. Ale byl to Amyin miláček. Zнала ho prakticky odjakživa a nepodobalo se mu, že by nečekal, až se vykulí z postele.

„Wolfie!“ zavolala znovu. „Čičí.“

Natáhla se pro kočičí krmivo na kuchyňské lince a zarazila se. V kočičím pelechu něco leželo, něco černého a hranatého. Dřepla si a zvedla předmět uhnížděný mezi proutím košíku a starým polštářem. Byla to ošklivá plastová krabice velikosti obalu na DVD – překvapivě těžká – s pěti mohutnými knoflíky na horní straně. Otočila předmět v dlaních a spatřila malé okénko, kterým bylo vidět cosi uvnitř – něco, co vypadalo jako retro náušnice, které jí její kamarádka Tallulah koupila v bižuterii Claire's při výletu do Norwiche. Vzpomněla si, že se tomu říká kazeta. Lidé z toho dřív poslouchali hudbu.

Amy vstala a položila předmět na kuchyňskou linku.

„Wolfie,“ zopakovala. Poplácala se po stehnech v pyžamových kalhotách. „No tak, snídaně.“

Nic.

„No dobře,“ zamumlala Amy. „Nakrm se sám.“

Co nejtíšeji napustila varnou konvici a znovu zvedla plastovou krabičku. Nemusela být génius, aby jí došlo, k čemu slouží – na tlačítkách byly stejné znaky jako na DVD přehrávači. Musela použít oba palce, aby se jí podařilo zmáčkнуть ztuhlý knoflík se symbolem trojúhelníku. Krabička slabě zavibrovala a cívky kazety se daly do pohybu.

„Dobré ráno, Amy.“

Hlas promluvil tak hlasitě, že krabičku leknutím málem upustila na zem. Rychle zmáčkla tlačítko se symbolem čtverečku a páska se zastavila. Srdce jí divoce poletovalo hrudí, a teprve když se jí začala točit hlava, konečně se nadechla. Čekala, že se otevrou

dveře do ložnice a ven se vyřítil máma v oblaku nadávek a sladké vůně rumu. Začala v hlavě počítat. Když se dostala k desítce a v přívěsu stále panovalo ticho, uvolnila se.

„Sakra,“ zamumlala a otočila krabičku ve zpocených dlaních. Po straně bylo malé kolečko. Otočila jím, co nejvíc to šlo, a pak ho vrátila o kousek zpátky. Znovu zmáčkla tlačítko pro přehrávání.

I tentokrát se ozval statický šum, zvuk, který mohl být polknutím, a pak ten hlas, tentokrát mnohem tišší.

„Doufám, že ses dobře vyspala.“

Nevěděla, kdo to je, částečně proto, že byl hlas upravený a každé slovo mělo jinou výšku. Znělo to, jako by se robot snažil o zpěv.

„Jmenuju se Wolfie a jsem tvůj kocour.“

Amy se zasmála a přitiskla si přehrávač k uchu. Který idiot to nahrál? Máma to nebyla a určitě ne Beanie, úchylák, se kterým v poslední době trávila tolik času. Nejspíš to byl Dean, vždycky hrál pitomé hry a naváděl ji k hloupostem. Blbec.

V hlavě jí však vřezla myšlenka, že ani on to nebyl. Možná to byl ten *druhý* chlap, ten, na kterého nechtěla myslet. Tohle nevypadalo jako něco, co by udělal, hlavně proto, že na něco takového nebyl dost chytrý. Ale byl to podivín a nebylo pochyb o tom, že o ni projevuje nezdravý zájem.

Co jsi čekala? zeptala se sama sebe. Je to drogový dealer.

„Mlč,“ okřikla se nahlas a vyhnala si tu myšlenku z hlavy dřív, než ji stihne odhalit máma.

„*Mňau,*“ ozval se z kazety hlas a něco na způsobu, jakým to řekl, napovídalo, že se při tom usmívá. „*Vidíš, tohle je důkaz. Jsem kocour a ty jsi Amy a moc dobře se známe.*“

Amy prošla kuchyňkou a kolem sedačky až k největšímu oknu. Vytáhla zaprášené, poničené žaluzie a vykoukla do přehnaně

jasného rána. Panovalo ticho. Ke kopci se táhla řada vybledlých, hranatých prázdninových domků, jejichž bílé dřevěné fasády se zelenaly vodními řasami. Na střechách seděli racci. Někteří kroužili po nebi a ona tak jak pokaždé ucítila bodnutí závisti.

Záviděla jim, ale zároveň je litovala, protože sice uměli létat a mohli se vznášet nad útesy a letět, kamkoliv se jim zachtělo, ale vždycky se vrátili sem.

Hlas na kazetě znovu polkl, jako by ten, kdo ji nahrál – ať už to byl kdokoliv –, něco jedl.

„Byl bych rád, kdybys pro mě něco udělala, Amy,“ řekl. „Posloucháš? Chtěl bych, abys mě našla. Dostal jsem se do menších problémů, víš.“

Dveře chatky přes cestu se otevřely a objevila se Tlustá Morag, mezi rty zastrčenou cigaretu. Pomalu se dokolébala ze schodů, jako by na ramenou nesla váhu celého světa, a zhroutila se do plastového křesílka pod nimi. Zvedla pohled a mávla Amy na pozdrav. Amy jí volnou rukou zamávala přes okno.

„Včera večer jsem vyrazil za dobrodružstvím,“ řekl hlas. „Páni, a jakým! Ušel jsem několik kilometrů a co všechno jsem viděl! Samým nadšením jsem zapomněl cestu domů a teď mi je zima a jsem unavený a byl bych moc rád, kdybys pro mě přišla.“

Amy se znovu zasmála a zavrtěla hlavou. Určitě to je některý z kluků, pomyslela si, jen oni mohli přijít s takovou hloupostí.

„Tak honem, nazuj si boty. Hodná holka. A taky kabát, venku je zima. Větší, než se zdá.“

Amy se zamračila a zmáčknutím tlačítka pásku zastavila. Vyrazila k chodbičce vedoucí k pokojům, připravená vzbudit mámu. Byla přesvědčená, že je to jen nevinný vtíp, ale stejně jí to dělalo starosti. Přece jen zmizela její kočka a někdo byl v domě – jak jinak by se ta věčička dostala do Wolfieho pelíšku?

V půli cesty nejistě zastavila. V paprsku světla, který dovnitř propouštělo plastové okno ve stropě, se jako malé galaxie vznášela zrnka prachu. Natáhla k nim volnou ruku a sledovala, jak jí tančí mezi prsty. Něco na jejich pohybu jí připomnělo racky a najednou ji přepadl pocit, jako by sluneční paprsky v náhlém záblesku tepla vnikly do jejího nitra.

Do háje s mámou, do háje s tím mizerou Beaniem. Celý večer byli v baru U Kotvy, a kdyby je teď – ještě před devátou – Amy vzbudila, po zbytek dne by ji čekala jen mizérie a přívěs by byl nesnesitelně temný a studený. Ne, dneska se vydá za dobrodružstvím.

Po špičkách se vrátila do pokoje, z háčku na dveřích sundala župan a vklouzla do chundelatých, obnošených papučí. Pak se proplížila přívěsem a otevřela hlavní dveře. Otřásly se v rámu a říjnový chlad jí uštědřil nečekanou facku. Nemotorně si zavázala pásek županu a seběhla schody.

„Pyžamová párty?“ zeptala se Morag. Její hlas zněl jako skřípění štěrku.

„Je víkend,“ odpověděla Amy. „A jsme v prázdninovém kempu. Všichni tu mají pyžamo. I vy.“

Ženin kožovitý obličej se zkroutil do úsměvu a znovu si potáhla z cigarety. Amy nečekala, až vydechne – musela by si s ní pak celé hodiny povídat –, jen jí zamávala na rozloučenou a proběhla po kamínky vysypané pěšince k zadní straně přívěsu. Teprve když si byla jistá, že je sama, zvedla si přehrávač k uchu a stiskla *Play*. Přes neúnavný křik hladových racků nebylo téměř nic slyšet, ale otáčela kolečkem hlasitosti tak dlouho, dokud z reproduktorů nerachotil ten hlas.

„Už jdeš, že ano?“ zeptal se. „*Hodná holka. Doprovodím tě, můžu? V myšlenkách. Uděláme to spolu. Běž k plotu vzadu, za záchody.*“

„Proč?“ zamračila se Amy.

„*Vedeš si skvěle*,“ ujistil ji hlas. „*Slyšíš racky? Včera jsem jednoho skoro chytil, víš? Ale bránil se a musel jsem ho pustit. Je to škoda, byl by z něj báječný dárek.*“

Pokaždé, když minula další přívěs, se jí kolem krku omotal chladný závan větru. Přitáhla si límec županu k tělu. Za temnými okny viděla známé tváře, ale sklonila hlavu a přitiskla si přehrávač blíž k uchu.

„*Je to zajímavé místo, co říkáš?*“ zeptal se hlas. „*Jste namačkaní jeden na druhém jako sardinky a stejně i smrdíte, nechutně smrdíte.*“

Podrážkou Amyiny papuče projelo něco ostrého a zapíchlo se jí do chodidla. Vyjekla a měla co dělat, aby udržela rovnováhu.

„Au,“ zamumlala a zalitovala, že si nevzala boty.

Odkopla kámen stranou a dobelhala se kolem zbylých přívěsů. Za nimi stála nízká cihlová budova, v níž se nacházely společné sprchy, které používali jen staří obyvatelé kempu. Vedle stála řada zelených přenosných záchodků vrhajících dlouhé stíny, jako by se snažily vypadat větší.

„*Už tam skoro jsi, co, Amy?*“

„Ano,“ odpověděla, přestože tu nebyl nikdo, kdo by ji snad slyšel.

„*Dobře. Prolez plotem jako obvykle, ale buď opatrná, ano?*“

Znovu se zastavila a pohlédla na přehrávač. Přejela očima sprchy, řadu přívěsů a došla k závěru, že si s ní někdo hraje. Stačilo by dojít k Deanovi – bydlel se svými věčně zhulenými rodiči na druhé straně kempu – a hodit mu tu pitomou kazetu do ksichtu. Ale nechtěla mu dopřát uspokojení nad tím, že ji dostal. Kromě toho už ji navezl do dostatečného množství hloupostí, aby věděla,

že ačkoliv byly občas pěkně děsivé, nikdy člověku neublížil, ne *vždycky*. Ne, ona jeho výzvu přijme a ukáže mu, že je statečnější než on, Ocean nebo kdokoliv jiný.

„*To je ono*,“ řekl hlas. „*Opatrně, je ostrý*.“

Páska ji předebrala, a tak ji zastavila a znovu vykročila. Doběhla ke sprchám a obešla je. Hned za nimi stál dřevěný plot, po jehož horní straně se plazil ostnatý drát. Všechna děcka v okolí ale věděla o díře v plotu. Protáhla se mezerou mezi cihlami a dřevem a foukáním rozehnala pavučiny.

Vždycky se tudy protáhla jen s obtížemi, ale v posledních letech většími než kdy dřív. Přemýšlela, jak dlouho bude trvat, než se plotem neprotáhne vůbec – tak jako tlustoprd Finlay, který si letos v létě při pokusu protáhnout se na druhou stranu roztrhl kalhoty. Ta myšlenka ji naplnila nečekaným smutkem. Sebrala síly a protlačila hlavu do temnoty živého plotu, který rostl na druhé straně. Po tváři jí zašmátraly větvičky, jako by se ji snažily identifikovat a posléze udusit a oslepit. Konečně se protáhla na druhou stranu a přistála na kostnatých kolenou. Přehrávač sklouzl po betonové cestičce.

Amy se vyškrábala na nohy a střelila po keři podrážděným pohledem. Plot jí pohled lhostejně opětoval, a tak na něj vystrčila prostředníček.

„Pitomče.“

Sklonila se pro přehrávač a znovu zmáčkla tlačítko pro přehrávání. Reproduktoři zanařikaly a chvíli trvalo, než se hlas vrátil do normální rychlosti.

„*Skvěle, jako profík*,“ řekl. „*Už jsi tady nějakou tu chvíli nebyla, co?*“

Měl pravdu, nebyla. Nic se však nezměnilo. Kdysi tady, na východní straně kempu, býval lunapark. Jasně, nic převratného, ale pro malou dívku, která tady vyrůstala, prakticky ráj. Byly tu

houpačky a autodrom, ale nejlepší atrakcí byl kolotoč se čtrnácti obrovskými koňmi. Jela na nich tolikrát, že by to nedokázala spočítat, a všechny je pojmenovala – ne jmény, která na sobě měly namalované, ale *svými* jmény, jaká si zasloužily. Každé ráno před otevřením lunaparku se mohly děti na kolotoči zadarmo povozit, dokud ho nějaký mizera nenechal před lety zavřít.

Lunapark se proměnil ve hřbitov – kolotoče hnily a rezavěly. Konici z kolotoče byly dávno pryč a zbytek pohltila nepoddajná přímořská tráva.

„*Jsem tady,*“ řekl hlas. „*Podívej se do slunce a uvidíš mě.*“

Amy se otočila na východ a spatřila seskupení ošklivých budov, zpoza kterých vykukovalo slunce. Slaný vítr mezitím zesílil a Amy se zachvěla. Náhle si přála, aby bývala zůstala v posteli. Tohle nebylo dobrodružství, ale domácí úkol. Nebylo pochyb o tom, že Deanovy výzvy jsou den ode dne horší.

„*Najdi mě,*“ řekl hlas.

„Jdi do háje,“ odsekla. Zmáčkla tlačítko *Stop* a zaposlouchala se do meluzíny, která se proháněla kostrami atrakcí, měkkého šumění vln lámajících se o útesy a varovného křiku racků, kteří ji sem následovali. Připadala si jako pitomec, když tu tak stála v pyžamu, papučích a županu, s vlasy plnými listí.

Otočila se k odchodu. Už byla téměř u plotu, když vtom to uslyšela.

Tiché zamňoukání.

Bylo to tak zvláštní a nečekané, že měla na okamžik pocit, že jen sní. Zdálo se jí, jako by se svět začal naklánět, tak jako pokaždé, když to přehnala s jízdami na kolotoči, a musela zvednout ruce, aby udržela rovnováhu. Lunapark vyčkával, náhle tichý, jako by zadržoval dech, a stejně jako ona čekal na odhalení, zda je to jen sen.

Mňau.

Mňouknutí se ozvalo z budovy za jejími zády. Otevřela ústa, aby zavolala kocourovo jméno, ale vězelo jí v hrdle jako vyděšená myš.

Byl to on, tím si byla jistá.

Nadzvedla župan, aby jí nepřekážel v pohybu, a vyrazila k budově. Její stín ji chytil svými dlouhými, chladnými prsty ještě dřív, než k ní vůbec došla. Nechápala, jak může budova pořád stát – malta mezi cihlami se drolila jako ustupující dásně a zatlučená okna sténala pod pětiletým nánosem graffiti a žvýkaček. Bok budovy byl poměrně dobře chráněn před hněvem moře, i přesto však dřevěnými dveřmi cloumal vítr.

Mňau.

„Wolfie?“ zavolala Amy a zvuk jejího vlastního hlasu ji vyděsil. Polkla a udělala další krok směrem k budově. „Kocoure?“

Frustrovaně zavrčela a ohlédla se.

„Deane!“ zaječela. „Vím, že to seš ty. Neskočím ti na to.“

Když s ním šla ven naposled, přiměl Oceana, aby jí strčil ruku pod tričko, a ještě to celé natáčel. Byla na to zvyklá. Zнала je od dětství, a tak je tak jako pokaždé odehnala.

Mňau.

Bylo to stejné mňouknutí, které ji zdravilo každé ráno, o tom nebylo pochyb. Znovu polkla a došla ke dveřím pohupujícím se ve větru. Jednou rukou je chytila uprostřed pohybu. Uvnitř panovala tma, ale ne taková, aby nerozeznala tvary rýsující se ve stínech, odhalené zuby a divoké oči – tak realistické, jako z noční můry, že chvíli nechápala, na co se dívá.

Strčila hlavu dovnitř a konečně ty šílené výrazy pochopila. Byly to koně z kolotoče, s napjatými svaly a rozevřenými nozdrami.

I tady, opřené o zeď, vypadaly, jako by letěly, a Amy pohltily vzpomínky. Téměř slyšela hudbu, kterou kolotoč vyhrával.

Něco se pohnulo a ona znovu zaslechla Wolfieho nařikání.

„Hej, kocoure!“ zavolala a vešla dovnitř. Nervy měla napjaté strachem. Ve zpocené ruce pevně svírala přehrávač. Stiskla *Play*. Nebyla si jistá, jestli chce ten hlas znovu slyšet, ale nechápala, jak může vědět, kde je její kočka, jak věděl, že ji má přivést sem.

Ozvalo se hladové polknutí, tak blízko, že možná ani nebylo nahrané na kazetě.

„Kdo jsi?“ zašeptala a přešla místnost. Volnou rukou šátrala v temnotě před sebou.

Kazeta neodpověděla, ale slyšela něčí dech, jako by ji její majitel sledoval a čekal. Před sebou spatřila dveře, otevřené natolik, aby viděla tmu za nimi. Řekla si, že jen nahlédne dovnitř, ale dál už nepůjde.

Ohlédla se přes rameno, aby se ujistila, že za okny stále panuje den, a málem podlehla nutkání se otočit a něco strčit mezi dveře pro případ, že by koně ožily a zabouchly je svými malovanými nozdrami. Denní světlo se odsud náhle zdálo být příliš jasné, jako by svět tam venku vzplál.

Ozvalo se další zamňoukání a nezaměnitelné kočičí vrnění. Nebylo pochyb o tom, že to je Wolfie. Vždycky vrněl hrozně hlasitě, ale čím byl starší, tím víc jeho spokojené vrnění připomínalo rachotící generátor. Ať už se tu dělo cokoliv, nemohlo to být nic špatného.

Náhle se celá situace přestala zdát tak děsivá. Nejspíš tam bude Dean, Ocean nebo Finn, možná všichni tři – nejspíš si na ni jen přichystali jeden ze svých hloupých vtípků. Vrábí jí Wolfieho a společně se tomu zasmějí; tím to skončí. Nejhorší scénář byl, že to celé natočí a pověsí na Vimeo.

„Vím, že tu jsi,“ řekla Amy, která mezitím došla ke dveřím. Zapřela se o ně rukama a strčila hlavu do tmy za nimi, jako by pátrala v temných hlubinách.

Další mňouknutí, téměř totožné jako to předchozí, pak další vrnění. Její oči si natolik přivykly temnotě, že rozeznala obrysy druhé místnosti. Byla prázdná. Na protější stěně se rýsoval duch odsávacího ventilátoru a mezerami dovnitř pronikaly proužky mdle zeleného světla, které slabě osvětlovaly klubíčko srsti na zemi. Tvarem zhruba odpovídalo Wolfiemu, a jako by chtěl potvrdit její domněnku, znovu mňoukl a zavrňel.

„Jsi rád, že mě vidíš,“ řekla Amy a přidřepa ke kočce. „Ale co tu pro všechno na světě –“

Nebyla to kočka. Byl to smotek černých hadrů, možná trička, nasáknutý vlhkostí a tak slizký, že ho Amy se zalapáním po dechu okamžitě pustila. Něco pod ním leželo, černá krabička, úplně stejná, jakou svírala v ruce.

Z krabičky vyšlo zamňoukání následované vrněním.

Amy vstala a z hrdla se jí mimoděk vydralo zasténání. Byla v půlce cesty ke dveřím, když vtom krabička v její ruce znovu ožila.

„Pokaždé, když uslyšíte můj hlas, zemře další dítě.“

Odhodila ji, jako by ji kousla. Hlas po ní volal z druhé strany místnosti.

„Pokaždé, když uslyšíte můj hlas, zemře další dítě.“

A pak se k němu přidal i druhý přehrávač, ten samý hlas opakoval ta samá slova, jako v nějakém šíleném, zvráceném duetu.

„Pokaždé, když uslyšíte můj hlas, zemře další dítě.“

Amy se protáhla dveřmi a koně ji přivítaly svýma divokýma očima. Byla natolik soustředěná na snahu se jim vyhnout, že

si nevšimla, že místnost potemněla, jako by se někdo postavil do dveří; někdo příliš velký na to, aby byl jedním z jejích přátel.

„Pokaždé, když uslyšíte můj hlas, zemře další dítě,“ ozvalo se přímo před ní – už ne robotický, zpěvavý hlas, ale hluboký, ochraptělý šepot.

Amy zaječela, uklouzla a chytila se za hlavu jednoho z koní – tak silně, že se jí do prstů zabodaly třísky. Muž vkročil dovnitř a kolem jeho těla se po Amy natáhly prsty slunečního světla, jako by se ji snažily vytáhnout ven, do bezpečí. Muž neměl tvář, oči ani ústa, kterými by mohl mluvit, a přesto promluvil.

„Pokaždé, když uslyšíte můj hlas, zemře další dítě.“

„Ne,“ hlesla Amy a ucouvla. „Prosím.“

Otočila se a rozběhla se – neměla jinou možnost než vyrazit do temnoty. Ta ji však odmítla. Tvář narazila do něčeho tvrdého, něčeho, co mohla být dost dobře pěst, a před osazenstvem splašených koní se propadla do divoce se točících hrůz bezvědomí.

Kapitola první

NEDĚLE

DETEKTIV ŠÉFINSPEKTOR ROBERT Kett zavřel oči a nadechl se.

Dýchal, jak ho to učili – hluboký, dlouhý nádech nosem, pětisekundová zádrž dechu a pak dlouhý výdech ústy. Byl si jasně vědom hučící dopravy na silnici za sebou, tlumených hlasů chodců míjejících příjezdovou cestu, na které bylo jeho desetileté volvo barvy holubího trusu zaparkované. Vítr se prohnal větvemi stromů, které si spiklenecky zašeptaly a naplnily auto omamnou vůní pozdně kvetoucích květů. Šalvěj, pomyslel si. Chryzantémy, rozchodník a dlouhé, fialové klasy laskavce. Normálně nedokázal rozlišit názvy rostlin od jmen *Pokémonů*, ale když tu dnes ráno vysazoval Billie, podivila se nad jejich sytou barvou, která jako by vzdorovala počínající zimě.

Znovu se zhluboka nadechl a sevřel volant. Větvemi pohupujícími se nad jeho hlavou se prodrál paprsek slunečního světla a zahřál ho na tváři jako něžná dlaň. Na okamžik to uvítal, ale vzápětí se světlo za zavřenými víčky proměnilo v barvu ohně. Náhle byl zpátky v Bingově domě, plameny mu olizovaly

kůži, okusovaly vlasy a ze všech sil se snažily polknout jeho děti zaživa.

Otevřel oči a v drtivé vlně paniky se rozkašlal, jako by měl v plicích místo vzduchu kouř. Pustil volant a otevřel okno. Horko v autě okamžitě nahradil chladný říjnový vzduch.

Dýchej, připomněl si, a když sám sebe poslechl, naplnil ho klid a ticho.

„Táta prdí pusou,“ ozvalo se ze zadních sedaček. Evie zaprskala a vzápětí se zasmála svému vlastnímu vtipu. Moira se k ní připojila a obě začaly vydávat pusou pšoukavé zvuky tak usilovně, až na zádech ucítil jejich dech.

„Držte pusy,“ okřikla je Alice usazená uprostřed a praštila do Eviiny dětské sedačky.

„Ty drž pusu,“ prohlásila Evie a zaprskala své starší sestře přímo do tváře. „Drž pusu drž pusu drž pusu.“

„Pusu pusu!“ přidala se Moira. „Nemám ráda.“

„Všichni se tu máme rádi,“ řekl Kett s povzdechem. „Můžeme aspoň pět vteřin čekat potichu? Prosím?“

Stejně dobře by se mohl snažit zadržet příliv. Všechny tři dívky začaly ječet a navzájem se mlátit, dokud – jako obvykle – vše neukončilo Alicino zavítí a vzlyky.

„Evie mě kousla!“

„Nene,“ opáčila Evie a ve zpětném zrcátku blýskla po Kettovi samolibým úsměvem. „Kousla se sama.“

„Evie,“ zavrčel Kett varovně. „Alice, prostě se od ní zkus držet dál.“

„Jsme *v autě*, tati,“ odsekla rozzuřeně jeho sedmiletá dcera. „Jsem tu mezi nima uvězněná. Kam mám asi tak jít? Na Měsíc?“

Kett se musel chtě nechtě zasmát.

„Hele, když vydržíte ještě minutu potichu, dostanete doma lentilky, dobře?“

Jako by zmáčkl vypínač a slzy nahradilo nadšení. Kett se na ně ohlédl a z toho pohybu ho zabolelo celé tělo. Od chvíle, kdy našel Billie a zarazil tomu praseti do hlavy kladivo, uběhlo už několik měsíců, ale jeho tělu to ještě nikdo neřekl. Všechno ho bolelo, jako by se mu potrhaly stehy, a na kořeni nosu měl modřinu, která se mu rozlévala kolem očí. Jeho polámaná žebra pěla obzvláště hlasitou melodii plnou agónie a Kett se musel po chvíli zase otočit dopředu, protože měl pocit, jako by mu někdo do hrudi zabodl vývrtku.

S holkami to však byl úplně jiný příběh. Člověk by při pohledu na ně nikdy nepoznal, že málem uhořely, že je zrůda v prasečí masce málem připravila o život. Žádná z nich díky bohu neutrpěla vážnější zranění a škrábance a odřeniny už se dávno zahojily. Jedinou připomínkou událostí v Londýně byly jejich vlasy, které oheň tak seškvařil, že je museli ostříhat. Alice a Evie měly krátká mikáda s ofinou – Alicina byla téměř diagonální, protože si ji ostříhala sama. Moiřiny blondaté kudrliny byly ještě kratší, skoro tak krátké, jako když se narodila. Nezdálo se však, že by jí to vadilo.

Občas z nich Kett cítil pach kouře. Věděl, že v sobě mají stejnou temnotu jako on. Navenek vypadaly v pořádku, ale nejhorší jsou vždycky ty škody, které vidět nejsou. Přemítal, zda v nich zůstane navždy.

„Já chci všechny růžové,“ prohlásila Evie, ale Kett ji neposlouchal. Hleděl skrz čelní sklo obsypané listím na chaloupku sedící na konci příjezdové cesty, která se téměř ztrácela pod popínavou vistárií. Ve stínu římskokatolické katedrály vypadala jako vystřižená z pohádky, a kdyby Kett nevěděl, že jsou jen kousek od nejvytíženějšího tahu v Norwichi, nikdy by tomu nevěřil. Olupující

se žluté dveře se náhle otevřely a ve světle, které zpoza nich vyvěralo, se objevila postava.

Kettovi prudce zrychlil tep a vyschlo mu v ústech. Znovu se vrhel volant a polkl. Takhle se cítil pokaždé, když se měla objevit Billie – protože se tak dlouho *neobjevovala*. Celé měsíce toužil, aby ji spatřil vycházet zpoza každého rohu, aby se zpěvem na rtech rozrazila domovní dveře nebo ho vzbudila svým úsměvem a polibkem. Toužil po tom tak silně, že se z té touhy stala téměř fyzická bolest, a duch té bolesti ho neopouštěl, jako fantomová končetina. Byl na bolest natolik zvyklý, že ji nedokázal setřást; byl bytostně přesvědčený, že se dveře otevrou, vyjde z nich někdo jiný a Billie bude zase pryč.

Dýchej.

Nemohl. Zadržel dech, zaposlouchal se do hašteření holek na zadních sedačkách a sledoval, jak se dveře pomaličku otevřely a ze stínů se vynořila postava – *není to ona, není to ona* –, která se zády k němu s někým loučila. Teprve ve chvíli, kdy se žena otočila a *byla* to ona, se konečně dokázal nadechnout. Zvedla hlavu k nebi a zavřela oči. Oba se ve stejnou chvíli nadechli a vydechli.

„Mami!“ zaječela Evie tak hlasitě, že Kettovi zazvonilo v uších. Billie ji musela zaslechnout, protože pohlédla na auto a mlčky se usmála. Zamávala a vyrazila k nim. Pod teniskami jí zaskřípal šterk. Evie bojovala se svým bezpečnostním pásem a kopala nožičkami ve snaze z něj uniknout. „Mami! Stýskalo se mi!“

„Mama!“ připojila se k ní Moira a natáhla krk, aby na ni viděla. „Mama! Lentilky!“

Kett se natáhl a s bolestným zasténáním otevřel dveře spolujezdce.

„Předem tě varuju, že je tu hluk,“ řekl.

„Mami!“ ječela Evie. „Posaď se ke mně! Posaď se mi na klín!“

Billie se znovu usmála, ale jen ústy. Do očí jí úsměv ještě nedosáhl. Ohlédla se na chalupu a pak zalétla pohledem k ulici.

„Můžu...“ řekla zamyšleně.

Nechala tu myšlenku plavat a nastoupila do auta. Pokud už předtím dosahovala úroveň hlasitosti maxima, teď hrozilo, že utrhne střechu.

„Holky,“ řekl Kett, „pro všechno na světě, buďte potichu!“

„To je v pohodě,“ řekla Billie. „Líbí se mi to.“

Otočila se a podala Evie ruku. Tříletá dívka se jí chytila jako tonoucí stébla. Moira se po ní také natáhla, a přestože Billie nabídla druhou ruku Alici, ta na ni jen krátce pohlédla, založila si ruce na hrudi a zahleděla se z okna. Kett si všiml bolesti v Billiině tváři, ale zahnala ji dalším drobným úsměvem.

„Jak to šlo?“ zeptal se Kett a ohlédl se na chalupu. Billie sem chodila za poradkyní – starou známou komisaře Colina Clarea – už celé týdny, ale před Kettem o tom nepromluvila jediné slovo. „Pomohlo to?“

Další záblesk emocí, ačkoliv tentokrát je Kett nedokázal identifikovat. Mávl nad nezodpovězenou otázkou rukou; měl pocit, jako by Billie byla ze skla, které se může při položení špatné otázky roztříštit.

„Nemusíme o tom mluvit,“ řekl a nastartoval. „Tak jo, jedeme domů.“

Pokud Billie odpověděla, její slova se ztratila v Eviině jásání a Moirině křiku. Znovu na ni pohlédl, náhle přesvědčený, že tam nebude nebo že se mu rozplyne před očima. Ale byla tam, jeho žena, jeho Billie.

Dýchej, připomněl si.

Poslechl svou vlastní radu, zařadil zpátečku a vyjel na cestu.

Kapitola druhá

BYLA NEDEŽELE a zdálo se, že se celé město rozhodlo zůstat doma.

„Zatraceně,“ proklel Kett šeptem bezohledné sousedy, kteří zaparkovali svá auta dostatečně daleko od sebe, aby zabrali obě strany ulice, ale zároveň natolik blízko, že se mezi ně už nevešel. Musel přejet do vedlejší ulice a nacpat volvo, které svými rozměry připomínalo tank, mezi obytný vůz a Nissan Micra. Netušil, jestli odsud někdy dokáže vyjet, ale bylo mu to jedno. Právě teď toužil po jediném – dostat se dovnitř.

„Tak jo,“ řekl a pomalu vystoupil. Začalo slabě mrholit a dešťová voda se vsakovala do spadaneho listí, které ucpávalo okapy a proměňovalo chodníky ve zrádná kluziště. Kett nejprve otevřel dveře Alici a pomohl jí ven. „Opatrně, klouže to.“

Jich nejstarší dcera na nic nečekala a bez ohlednutí uraženě zašla za roh směrem k domu. Kett obešel auto z druhé strany právě ve chvíli, kdy Billie otevřela dveře spolujezdce. Nabídl jí pomocnou ruku, ale nepřijala ji; s pevně sevřenou čelistí vystoupila z auta. Chvilí trvalo, než se jí podařilo narovnat, jako by byla zrezivělý robot. Musela se opřít o kapotu, aby si odpočinula. Kett viděl její bolest tak jasně, jako by měl rentgenový zrak.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se, ačkoliv už ve chvíli, kdy to vyslovil, věděl, že pokládá špatnou otázku – *vždycky* pokládal špatné otázky, ale jako by si nemohl pomoci.

Billie přikývla a bradou ukázala na dveře.

„Běž jí otevřít, než ty dveře vyrazí.“

Moira mlátila do okna dlaní, ve tváři rudá jako rak. Kett otevřel dveře, odpásal ji a zvedl z dětské sedačky. Byl však příliš pomalý, a než ji stačil zarazit, Evie vyskočila ze sedačky přímo do jeho náruče, až s oběma děvčaty v rukou zavrával k obrubníku. Když konečně postavil Evie na zem, rozběhla se k mámě a objala ji tak pevně, že se ani jedna z nich nemohla pohnout z místa.

„Opatrně, Evie,“ varoval ji Kett.

„To je v pořádku,“ opáčila Billie. „Vážně. No tak, zlatíčko, veď mě.“

Evie ji více než ráda poslechla, přestože tady spolu žili už několik týdnů a Billie do jejich pronajatého domku bez problémů trefila. Následovaly Alici za roh. Kett šel kousek za nimi a měl co dělat, aby Moiru, která se snažila probojovat k mámě, udržel. Alice na ně čekala u předzahrádky, odkud propalovala Ketta vražedným pohledem, jako by mu cesta netrvala pár minut, ale celé hodiny.

„Pohni, tati!“ vyštěkla. „Chci svůj iPad.“

„Vydrž,“ řekl a přesunul si Moiru na druhou ruku, aby z kapsy vylovil klíče. Dveře byly zaseknuté, a tak jim pomohl botou. Otevřely se a odhalily stíny a ticho domu. Kett se neubráníl myšlence, že je dům vítal doma opravdu neochotně. Billie to musela cítit taky, protože si všiml, že ztuhla, vytrhla se Evie a přitáhla si paže k hrudi – jako šnek zatahující tykadla.

„Jsi v po–“ začal, ale vzápětí se zarazil. „Pojďte, postavím na čaj.“

Alice vtrhla dovnitř a zamířila přímo ke schodům. V těsném závěsu ji následovala Evie, která se rozběhla chodbou ke kuchyni. Kett se konečně nechal obměkčit a položil Moiru za práh. Batole už téměř vyrazilo za svými sestrami, ale vzápětí si vzpomnělo na mámu, neohrabaně se otočilo na místě a natáhlo po ní ruce.

„Mama,“ zamumlala Moira. „Tuli.“

Billie se nepohnula. Stála na místě, jako by mezi ní a dveřmi byla neviditelná zeď. Zajela si prsty do vlasů, celé tělo napjaté, připravené k útěku. Kett se po ní jemně natáhl, ale ucukla.

„Jsem v pořádku,“ řekla a otřela si oči. „Jsem v pořádku.“

„Mama!“ zopakovala Moira hlasitěji. „Posím.“

Billie se zhluboka nadechla, jako by se chystala potopit pod hladinu, a vešla do domu. Cestou zvedla Moiru do náruče, pevně ji sevřela a batole se radostně rozesmálo. Kett si uvědomil, že znovu zadržuje dech a v hlavě mu zvoní. S dlouhým výdechem vešel dovnitř. Počkal, až uslyší cvaknutí zadních dveří a závan čerstvého vzduchu zažene pochmurnou náladu panující v chodbě, a zavřel domovní dveře. První věc, na které Billie trvala po jejich příjezdu z Londýna: v domě musely být vždy otevřené dveře.

Vzhledem k době, kterou strávila zamčená pod zemí, *s ním*, se jí Kett nedivil. Kdyby bylo třeba, klidně by žil pod širým nebem, vystavený větru, dešti a sněhu.

„Lentilky!“ zaječela Evie z kuchyně. „Táta nám je slíbil. Chci růžové!“

„Všechny jsou růžové,“ řekl Kett, když se k nim připojil. Otevřel skříňku nad toasterem a vytáhl rodinné balení lentilek. Pořádně jimi zatřásl. „Je to speciální edice.“

Podal je Evie, ale nepustil.

„Nesněž je všechny,“ řekl. „A dej nějaké i Alici.“

Evie mu tubu vytrhla z ruky a se smíchem odběhla pryč. Moira ji sledovala s rozpolceným výrazem ve tváři. Nakonec vyhrály lentilky a Moira se vykroutila Billie z náruče. Rozběhla se ke dveřím a cestou jako opilec vrazila do židle. Až na Alicino dupání v patře panovalo v domě dokonalé ticho. Billie se opřela dlaněmi o linku vedle dveří, ve tváři vepsané starosti.

„V pohodě?“ zeptal se Kett a vzápětí si za tu otázku div nevrazil facu. Po ničem netoužil víc než sevřít Billie v náruči, ale věděl, že nemůže. Nechtěl ji zlomit.

Až na to, že to nebyl pravý důvod. Billie byla pohřešovaná pět měsíců a Prasák ji za tu dobu zlomit nedokázal. Byla tím nejsilnějším člověkem, jakého znal, takže v tom problém rozhodně nevězel. Spíš měl pocit, jako by plaval v otevřeném moři, topil se, natahoval se po záchranném člunu – jen aby ho zase odstrčil špičkami prstů pryč. Musel si držet odstup, musel šlapat vodu v naději, že se nakonec sama přiblíží, v naději, že mu bude věřit.

„Uvařím čaj,“ řekl. Vylil varnou konvici do dřezu a znovu ji naplnil. Zmáčkl spínač, ze skříňky vytáhl dva hrnky a do každého hodil sáček čaje. Zatímco čekal, až se dovaří voda, zoufale do sáčků dloubal lžičkou. „Máš hlad? Můžu udělat tousty.“

„Jsem v pohodě,“ vyslovila ta jediná slova, která poslední dobou říkala. Otevřela oči a krátce na něj pohlédla. Její krátké medové vlasy – které si ostříhala kvůli holkám, ale Kett ji podezříval, že se snažila distancovat od ženy, která byla tak dlouho vězněna – zatančily v průvanu. „Omlouvám se.“

Znovu ho přepadla nesnesitelná touha k ní přistoupit a sevřít ji v náruči. „Nemusíš to říkat,“ řekl pevně. „Nikdy to nemusíš říkat.“

„Já...“ začala, ale když větu nedokončila, Kett měkce promluvil.

„Bude to nějaký čas trvat,“ řekl ta samá slova, která jí opako-
val každý den. „Ale my máme spoustu času. Máme všechen čas
na světě, Billie.“

Při zvuku svého jména sebou znovu trhla, ale po chvíli přiký-
vla. Pomalu pustila kuchyňskou linku, jako by k ní byla přilepená,
a natočila se k němu čelem.

„Nenávidí mě,“ řekla.

„Kdo?“ zeptal se. „Holky?“

Billie přikývla.

„Milují tě,“ řekl. „Je to vidět ve všem, co dělají.“

„Alice ne,“ odpověděla. „Sotva se na mě dokáže podívat, od
chvíle, kdy jsi mě našel, se mnou nepromluvila jedinou větou.“

„Je prostě...“ Ketta zachránilo cvaknutí varné konvice. Napl-
nil hrnečky, vdechl páru a vydechl slova. „Je to pro ni složité, to
moc dobře víš. Může za to její autismus, Billie, se spoustou věcí se
nedokáže vypořádat, natož s tímhle. Sám mám problém to pocho-
pit. Ale miluje tě, jsi její máma. Časem se to spraví, otevře se ti.“

Byl si tím jistý. Ale v Alicině hlavě její máma zemřela. Byla
o tom přesvědčená. Ta žena, která se vrátila do jejich života, byla
v mnoha ohledech cizinkou a Alice – krásná, tvrdohlavá Alice, kte-
rá brala všechno doslova – nedokázala pochopit, že to je ta samá
osoba, že se jim nějak vrátila do života.

„Miluje tě,“ zopakoval. „Všichni tě milujeme. Já tě miluju,
Billie.“

Znovu sebou trhla, zavřela oči a odšourala se blíž k zadním
dveřím, dál od něj. Nakonec přikývla.

„Já vím,“ řekla. „Já vím. Jen...“

Hněv v ní narůstal jako erupce, držela ho za pevně stisknutý-
mi zuby, v sevřených pěstech. Průchod mu před Kettem dala jen

jednou, první noc v jejich domě v Londýně po návratu z nemocnice. Byl výbušný a děsivý. Z Billie se stala demoliční koule, házela vším, co nebylo přivázané, křičela z plných plic, zatímco on se snažil nahnat holky na zahradu. Přestala jen proto, že praštila pěstí do toaletního zrcadla v jejich ložnici a pořezala se.

Ale její hněv přetrvával, hněv na Prasáka, na to, co jí – a všem těm dalším ženám – provedl, hněv na svět za to, že se něco takového mohlo vůbec stát, hněv na Ketta, že ji nenašel dřív. Nikdy to neřekla nahlas, ale viděl to v jejím temném pohledu. Její vztek byl důvodem, proč dnes a každý druhý den chodila na terapie. Byl důvodem, proč trávila tolik času venku, kde se jí dařilo hněvu uniknout.

Kett viděl sám sebe, jak zaráží kladivo do Prasákova týlu, cítil praskající kost a měkkou tkáň pod ní.

Do hajzlu s tebou, řekl. Ale i přes uspokojení z Prasákova zničení necítil nic než smutek. Protože Prasákův odkaz přetrvával ve způsobu, jakým tu teď Billie stála a třásla se. Byl ve způsobu, jakým před Kettem uhýbala pohledem, ve způsobu, jak se před ním nemohla svléknout ze studu za jizvy, které na ní Schofield zanechal. Byl pryč, ale navždy s nimi.

Vylovil z hrnků čajové sáčky a přidal do Billiina čaje kapku mléka a do svého kapku a půl. Když položil lžičku na stůl, ke svému překvapení uslyšel, jak se Billie nosově zasmála.

„Takhle jsi to beze mě přežil?“ zeptala se a hodila po něm náznak úsměvu. „S lentilkama?“

Také se zasmál a na okamžik ho přepadl pocit, jako by někdo vypnul gravitaci a on mohl létat.

„Jo. Lentilky k snídani, lentilky k obědu i k večeři a pokaždé, když začnou brečet. Popravdě je to zázračný lék na všechno. Dala by sis?“

Billie zavrtěla hlavou.

„Zůstanu u čaje,“ řekla. „Kromě toho mě zrovna neláká se o ně prát s Evie.“

Křik Evie a Moiry se hlasitě rozléhal domem. Alice dusala po schodech, což znamenalo, že se v obýváku co nevidět strhne bitva století.

„Měl jsem je dát do mísy,“ konstatoval Kett a usrl příliš horkého čaje. Sjel mu do žaludku jako odpálená střela. „Měl už bych přece holky znát.“

„Znáš je,“ odpověděla. „Znáš je lépe než kdokoliv jiný. Zachránil jsi je, Robbie. Nejen mě.“

S pohledem zabodnutým do kuchyňské linky zavrtěl hlavou. Od návratu domů tu konverzaci vedli nesčetněkrát a on měl pocit, jako by se pořád dokola opakoval ten samý den. Připadal si jako uvězněný v bizarním snu, jako by se vznášel v šílenství. Nebyl to zlý sen, to vůbec ne – jak by taky mohl, když je jeho rodina konečně pohromadě? Ne, spíše měl pocit, jako by se porouchal čas, jako by Billiina přítomnost vychýlila planetu z její dráhy a narušila řád vesmíru. Nedávalo mu to sebemenší smysl.

Ozval se další křik a vzápětí Alice znovu vyběhla do patra. V ruce jí chrastila tuba lentilek. Kett nakoukl do chodby a spatřil Evie, které z očí sálala vražda.

„Vrať je!“

„Půjdu já,“ řekla Billie a prošla kolem něj. Ukročil stranou, aby jí dal prostor, ale zastavila se a položila mu ruku na paži – lehoučký, téměř elektrický dotek. Nepohlédla mu do očí, jen na něm chvíli nechala ležet prsty a vzápětí se odtáhla.

„Evie,“ zavolala, jakmile prošla dveřmi.

Kett se dotkl své paže a pod prsty ucítil teplo doteku své ženy. Pak se natáhl pro čaj, jen aby ho při zazvonění telefonu vrátil zase zpátky na linku. Vytáhl z kapsy mobil a na obrazovce spatřil jméno komisaře Colina Clarea. Na zlomek sekundy zaváhal nad červeným tlačítkem. Během posledních týdnů byl s komisařem v kontaktu a se Savageovou a Porterem se viděl každý týden – někdy, když měli čas, dokonce obden. Ale do práce se ještě nevrátil. Při pátrání po Billie porušil příliš mnoho pravidel, spálil příliš mnoho mostů a vyšetřování jeho činů v Londýně stále probíhalo. Technicky vzato suspendován nebyl, ale prakticky ano.

Nakonec ho přemohla zvědavost a hovor přijal.

„Pane,“ řekl. „Jak to jde?“

Clare na druhém konci linky popotáhl a Kett si dokázal živě představit, jak si vysoký muž tře hřbetem ruky zarostlé nosní dírky.

„Kette?“ zeptal se téměř překvapeně. „Co je?“

„Co tím myslíte, *co je*?“ podivil se Kett. „To vy jste volal mně.“

„Opravdu?“ řekl Clare. „Ach ano, máte pravdu.“

Kett čekal. Clare znovu popotáhl nosem.

„Proč?“ zeptal se Kett.

„Proč co?“

„Proč jste mi volal?“

„Jak to mám sakra vědět?“ prohlásil Clare.

Kett podrážděně pohlédl na telefon, jako by na něm snad mohl najít odpověď. Vrátil si ho k uchu, aby slyšel, co komisař povídá.

„To ta zatracená rýma,“ zakašlal.

„Máte rýmu?“ zeptal se Kett. „Voláte mi, abyste mi řekl, že jste nemocný?“

„Jasně že ne, osle,“ vyjel Clare. Pak jeho tón změkkl. „Jak se máte, Robbie? Dobře?“